

Audiència. En la meva vida, reservo un espai suficient a la pregària?

Benet XVI ens convida a preguntar-nos: “quin lloc ocupa en la meva relació amb Déu la pregària litúrgica, especialment la santa missa, com a participació en la pregària comuna del cos de Crist, que és l'Església?

20/11/2012

Estimats germans i germanes,

En l'última catequesi vaig començar a parlar d'una de les fonts privilegiades de la pregària cristiana: la sagrada litúrgia, que -com afirma el Catecisme de l'Església catòlica- és «participació en la pregària del Crist, adreçada al Pare en l'Esperit Sant. Tota pregària cristiana hi troba la seva font i el seu terme» (n. 1073). Avui m'agradaria que ens preguntéssim: en la meua vida, reservo un espai suficient a la pregària? I, sobretot, quin lloc ocupa en la meua relació amb Déu la pregària litúrgica, especialment la santa missa, com a participació en la pregària comuna del cos de Crist, que és l'Església?

En respondre a aquesta pregunta hem de recordar en primer lloc que la pregària és la relació viva dels fills de Déu amb el seu Pare infinitament bo, amb el seu Fill Jesucrist i amb l'Esperit Sant (cf. *ibid.*, 2565). Per tant, la vida de pregària consisteix a

estar de manera habitual en presència de Déu i ser-ne conscients, viure en relació amb Déu com es viuen les relacions habituals de la nostra vida, amb els familiars més estimats, amb els veritables amics. És més, la relació amb el Senyor dóna llum a la resta de totes les nostres relacions. Aquesta comunió de vida amb Déu, u i tri, és possible perquè mitjançant el baptisme hem estat empeltats en Crist, hem començat a ser una sola cosa amb ell (cf. *Rm* 6, 5).

Només en el Crist, en efecte, podem dialogar amb Déu Pare com a fills; en cas contrari no és possible, però en comunió amb el Fill podem fins i tot dir nosaltres com va dir ell: «Abbà». En comunió amb Crist podem conèixer Déu com a veritable Pare (cf. *Mt* 11, 27). Per això, la pregària cristiana consisteix a mirar constantment i de manera sempre nova Crist, parlar amb ell, estar en

silenci amb ell, escoltar-lo, obrar i patir amb ell. El cristià redescobreix la seva veritable identitat en Crist, «engendrat abans de tota la creació», en qui resideixen totes les coses (cf. *Col* 1, 15ss). En identificar-me amb ell, en ser una cosa sola amb ell, redescobreixo la meua identitat personal, la de fill autèntic que mira Déu com un Pare ple d'amor.

No oblidem que el Crist, el descobrim, el coneixem com a Persona viva, en l'Església. L'Església és «el seu cos». Aquesta corporeïtat es pot comprendre a partir de les paraules bíbliques sobre l'home i sobre la dona: els dos seran una sola carn (cf. *Gn* 2, 24; *Ef* 5, 30ss.; 1 *Co* 6, 16s). El vincle inseparable entre Crist i l'Església, a través de la força unificadora de l'amor, no anul·la el «tu» i el «jo», sinó que els eleva a la seva unitat més profunda. Trobar la pròpia identitat en el Crist significa arribar a la comunió amb ell, que no

m'anul·la, sinó que m'eleva a una dignitat més alta, la dignitat de fill de Déu en Crist: «La història d'amor entre Déu i l'home consisteix precisament en què aquesta comunió de voluntat creix en la comunió del pensament i del sentiment, de manera que el nostre voler i la voluntat de Déu coincideixen cada vegada més» (Deus caritas est, 17). Pregar significa elevar-se a l'altura de Déu mitjançant una transformació necessària i gradual del nostre ésser.

Així, participant en la litúrgia, fem nostra la llengua de la mare Església, aprenem parlar en ella i per ella. Això succeeix, naturalment, com ja he dit, de manera gradual, a poc a poc. Em cal submergir-me progressivament en les paraules de l'Església, amb la meva pregària, amb la meva vida, amb el meu sofriment, amb la meva alegria, amb el meu pensament. És un camí que ens transforma.

Penso, doncs, que aquestes reflexions ens permeten respondre a la pregunta que ens hem plantejat al començament: com aprenc a resar? Com creixo en la meva pregària? Mirant el model que ens va ensenyar Jesús, el Parenostre, veiem que la primera paraula és «Pare» i la segona és «nostre». La resposta, per tant, és clara: aprenc a resar, nodreixo la meva pregària, adreçant-me a Déu com a Pare i pregant amb els altres, pregant amb l'Església, acceptant el do de les seves paraules, que a poc a poc esdevenen familiars i riques de sentit per a mi. El diàleg que Déu estableix en la pregària amb cada un de nosaltres, i nosaltres amb ell, inclou sempre un «amb», no es pot pregar a Déu de manera individualista. En la pregària litúrgica, sobretot en l'eucaristia, i - formats per la litúrgia- en tota oració, no parlem només com a persones individuals, sinó que entrem en el «nosaltres» de l'Església que prega.

Hem transformar el nostre «jo» entrant en aquest «nosaltres».

Vull posar en relleu un altre aspecte important. En el Catecisme de l'Església catòlica llegim: «En la litúrgia de la Nova Aliança, tota acció litúrgica, especialment la celebració de l'eucaristia dels sagraments és un encontre entre el Crist i l'Església» (n. 1097), per tant, qui celebra és el «Crist total», tota la comunitat, el Cos de Crist unit al seu Cap. La litúrgia, llavors, no és una mena d'«auto-manifestació» d'una comunitat, sinó que és, en canvi, sortir del simple «ser-un-mateix», estar tancat en un mateix, i accedir al gran banquet, entrar en la gran comunitat viva, en la qual Déu mateix ens alimenta. La litúrgia implica universalitat i aquest caràcter universal ha d'entrar sempre de nou en la consciència de tots. La litúrgia cristiana és el culte del temple universal que és Crist ressuscitat, els braços del qual estan

estesos en la creu per atreure tots en l'abraçada de l'amor etern de Déu. És el culte del cel obert. Mai és només l'esdeveniment d'una sola comunitat, amb la seva ubicació en el temps i en l'espai. És important que cada cristià se senti i estigui realment inserit en aquest «nosaltres» universal, que proporciona la base i el refugi al «jo» en el Cos de Crist, que és l'Església.

En això hem de tenir present i acceptar la lògica de l'Encarnació de Déu: ell es va fer proper, present, entrant en la història i en la naturalesa humana, fent-se un de nosaltres. I aquesta presència continua en l'Església, el seu Cos. La litúrgia, llavors, no és el record d'esdeveniments passats, sinó que és la presència viva del misteri pasqual de Crist que transcendeix i uneix els temps i els espais. Si en la celebració no emergeix la centralitat de Crist no tindrem la litúrgia cristiana, totalment dependent del Senyor i

sostinguda per la seva presència creadora. Déu obra per mitjà de Crist i nosaltres no podem obrar sinó gràcies a ell i en ell. Cada dia ha de créixer en nosaltres la convicció que la litúrgia no és un "fer" nostre o meu, sinó que és acció de Déu en nosaltres i amb nosaltres.

Per tant, no és la persona solament - sacerdot o fidel- o el grup qui celebra la litúrgia, sinó que la litúrgia és primàriament acció de Déu a través de l'Església, que té la seva història, la seva rica tradició i la seva creativitat. Aquesta universalitat i obertura fonamental, que és pròpia de tota la litúrgia, és una de les raons per la qual no pot ser ideada o modificada per la comunitat o pels experts, sinó que ha de ser fidel a les formes de l'Església universal.

Fins i tot en la litúrgia de la més petita comunitat està sempre present tota l'Església. Per això, no hi ha

«estrangers» en la comunitat litúrgica. En cada celebració litúrgica participa junta tota l'Església, cel i terra, Déu i els homes. La litúrgia cristiana, encara que es celebra en un lloc i un espai concret, i expressa el "sí" d'una determinada comunitat, és catòlica per naturalesa, procedeix del tot i condueix al tot, en unió amb el papa, amb els bisbes, amb els creients de totes les èpoques i de tots els llocs. Com més una celebració està animada per aquesta consciència, tant més fructuosament es realitza en ella el sentit autèntic de la litúrgia.

Estimats amics, l'Església es fa visible de moltes maneres: en l'acció caritativa, en els projectes de missió i en l'apostolat personal que cada cristià ha de realitzar en el propi ambient. Però el lloc on s'experimenta plenament com a Església és en la litúrgia: la litúrgia és l'acte en el qual creiem que Déu

entra en la nostra realitat i nosaltres el podem trobar, el podem tocar. És l'acte en el qual entrem en contacte amb Déu: ell ve a nosaltres, i nosaltres som il·luminats per ell. Per això, quan en les reflexions sobre la litúrgia només centrem la nostra atenció en com fer-la atractiva, interessant i bella, correm el risc d'oblidar l'essencial: la litúrgia se celebra per Déu i no per a nosaltres mateixos, és la seva obra, ell és el subjecte, i nosaltres hem de obrir-nos a ell i deixar-nos guiar per ell i pel seu cos, que és l'Església.

Demanem al Senyor aprendre cada dia a viure la sagrada litúrgia, especialment la celebració eucarística, resant el «nosaltres» de l'Església, que dirigeix la seva mirada no a si mateixa, sinó a Déu, i sentint-nos part de l'Església vivent de tots els llocs i de tots els temps. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/audiencia-en-la-
meva-vida-reservo-un-espai-suficient-a-
la-pregaria/](https://opusdei.org/ca/article/audiencia-en-la-meva-vida-reservo-un-espai-suficient-a-la-pregaria/) (22/02/2026)